
Flo

het verhaal van Florian Bayili

verteld door stephanie lemmens

Ik ben Flo

Ik ben Flo. Flo is Florian in het kort, maar iedereen noemt me Flo. Ik ben zesentwintig, woon in Brussel en afgelopen zomer won ik als jiu-jitsuka goud op de World Games in Birmingham, USA. Hoe ik dat voor elkaar kreeg? Mijn brother in crime en clubmaat Santo zei me dat het kon, dat als ik het wilde, ik met goud naar huis kon. Dus deed ik het. Ik moest gewoon de sterkste zijn, mentaal het overwicht halen. En nu hangt de gouden medaille te bengelen in onze woonkamer, boven de tafel. Gewoon mentaal de sterkste zijn. Hoe doe je dat? Veel trainen, een strak dieet en de juiste focus om in je bubbel te blijven. Een kort en krachtig antwoord, goed voor een quote in een sportmagazine. Alleen is dit maar een halve waarheid, zelfs nog geen tiende van die halve waarheid. Voor hetzelfde geld werd ik topvoetballer, dat had ook mooi geweest. Of elektricien of kantoorbediende, het kon allemaal. Maar het werd goud in de discipline jiu-jitsu op de World Games van 2022.

Mijn leven in een dagboek

Aan deze overwinning gaat een heel parcours vooraf, het verhaal van mijn leven. Dat verhaal start in Ouagadougou, de hoofdstad van Burkina Faso en de plek waar ik geboren ben. Ik was het enige kind dat mijn vader en moeder samen ter wereld zouden brengen. Deze solitude – hoewel ik in mijn leven maar zelden alleen was – zou ik mijn leven lang goedmaken door me te laten omringen door vele vrienden en vriendinnen, broers en zussen, moeders en grootmoeders. Van Burkina Faso herinner ik me niet erg veel. Ik herinner me de stoffige straten waar ik het grootste deel van mijn tijd doorbracht. Ik herinner me ook de Franse school waar de leerkrachten op onze handen sloegen om onze aandacht bij de les te houden. Dat herinner ik me niet echt maar vertelde ik aan mijn grootmoeder toen ik pas hier was, in België. Oma, kleine oma, hield een dagboek bij van de verhalen die ik toen met haar deelde. Voor ze stierf gaf ze me dit dagboek cadeau. Dat was drie maanden geleden, in het voorjaar van 2022. Kleine oma leerde me ook tafelmanieren en dat ik mijn eten niet zo moest opschrokken. In Burkina Faso had ik blijkbaar zelden een bord helemaal voor mezelf. Ook dat had ze opgeschreven.

Treinen en witte mensen

Wat ik me wel herinner is mijn aankomst in Europa. Ik zag er twee dingen voor het eerst: treinen en witte mensen. Ook mijn moeder zag ik daar, na lange tijd, weer terug. Toen ik een peuter was, vertrok mijn moeder naar België, op zoek naar betere horizonten. Enkele jaren later reisde ik haar achterna. In het station wachtte ze me op met op haar arm een baby en aan haar andere hand een kleine jongen; mijn zus en broer zou ik die dag ontdekken. Mijn moeder was omringd door witte mensen; mijn vader, kleine en grote oma, vrienden en familie. Ik ontmoette hen die dag voor het eerst. Ze zouden vanaf dan ook mijn familie en vrienden zijn. Mijn vader in Burkina Faso kan ik me niet herinneren. Ik denk zelfs niet dat ik hem ooit heb ontmoet. Mijn vader in België voedde me op tot wie ik nu ben, de Flo die je hier voor je hebt. En dan zijn er natuurlijk ook Dieter en zijn familie. Zonder hen zou dit verhaal allicht heel anders klinken.

Kastelen, ridders en oma's

Als zevenjarige, net in België aangekomen, startte ik in de derde kleuterklas van een Nederlandstalige school. Na school speelde kleine oma met mij toneel. Ik was de prins en zij mijn prinses. Kastelen, ridders, veldslagen en draken passeerden de revue. Zo leerde ze me spelenderwijs Nederlands. Zo werden ridders, draken en oma's mijn grootste helden. Op school was ik, Flo, een richtingloos projectiel. Ik was een jongen die in de straten van Ouagadougou geleerd had zijn plan te trekken. Hier in België stond ik meer dan eens in de hoek van de klas. De leerkrachten wisten met mij geen blijf: in het eerste leerjaar bleef ik een eerste keer zitten, in het tweede leerjaar veranderde ik van school, in het vierde leerjaar verander ik nogmaals van school, in het vijfde mocht ik opnieuw niet overgaan en veranderde ik voor de derde keer van school. Ik werd er niet erg gelukkig van.

Mijn leven buiten de school

Gelukkig was er ook een leven buiten de school. En dat vertaalde zich in activiteiten waarin ik mijn energie kwijt kon. Jiu-jitsu om te beginnen.

Meermaals per week trainde ik in de club van Dieter, de Brussels Brazilian JiuJitsu Academy, een jiuJitsu club op de grens van Molenbeek en Koekelberg. Ik was er kind aan huis, maakte er vrienden en leefde me er volop uit. Naast jiuJitsu ging ik ook klimmen en leerde ik jongleren op de circusschool. Als ik dan nog een gaatje vrij had, speelde ik met mijn vrienden voetbal. Iedere dag van de week sportte ik, dat was mijn ding. Rond mijn twaalfde gingen mijn ouders uit elkaar en verhuisde mijn moeder naar Gent. Ik veranderde opnieuw van school; een beroepsschool waar elektriciteit mijn belangrijkste vak werd. In Gent zou ik nog twee keer van school veranderen en kwam ik uiteindelijk terecht in het duaal leren.

Aangekomen op Gentse bodem voelde ik er niet veel voor om mijn geliefde jiuJitsu club om te ruilen voor een andere. Ik besloot toen om me op het voetbal te storten. Drie keren in de week trainde ik en na twee jaar werd ik gescout door een ploeg uit 3de klasse. Het ging me voor de wind, voetballen stond me op het lijf geschreven. Opnieuw werd ik gescout, opnieuw kon ik bij een beter ploeg van start gaan.

Van duaal leren tot topsport

Maar toen kantelde er iets. De wereld van het voetbal liet zich kennen en een betere ploeg betekende allicht ook dat ik veel tijd op de bank zou doorbrengen. Ondertussen moest ik voor mijn studies een stageplek vinden. Dieter stelde voor om bij hem grappling te organiseren; trek- en duw toernooien op scholen. Het voelde goed, ik stemde in. Ik belandde terug in Brussel en Dieter zorgde ook voor een dak boven mijn hoofd. Op de grappling stond ik versteld van de aandacht waarmee de kinderen, de leerkrachten en de trainers naar mijn instructies luisterden. Het moet zijn dat mijn basstem hen een beetje verdoofde. Ik behaalde mijn diploma en mijn zelfvertrouwen groeide.

Naast de schoolgrappling gaf ik training en groeide ik uit tot hoofdtrainer van de club. Zelf bleef ik ook trainen en versterkte ik mijn technieken, mijn kracht en mijn weerbaarheid. Zo baande ik me een weg naar de top van de jiuJitsu, omringd door een warm team van vrienden en coaches.

Goud

Maar terug naar Birmingham, afgelopen zomer. Of nee, nog iets vroeger, in december 2021. Ook dan ging ik naar de Verenigde Staten, ditmaal voor het Wereldkampioenschap. Vlak voor het vertrek vroeg mijn oma me wat ik het liefst van al wil bereiken in het leven. Ik vertelde haar over mijn droom.

Daarna vroeg ze me om goud voor haar mee te brengen. Ik moest me op het Wereldkampioenschap tevreden stellen met een vierde plaats, maar erg tevreden was ik daar niet mee.

“Je kan met goud naar huis, als je wilt.” Afgelopen zomer, op de World Games, was geen goud behalen dan ook geen optie. Santo zei het, ik deed het. In de halve finale versloeg ik de wereldkampioen. In de finale was de stand, op tien seconden van het einde, gelijk. Ik moest het hoofd koel houden, ik wist dat ik het kon. Op vijf seconden van het einde behaalde ik een half punt extra. De scheidsrechter riep me uit tot winnaar. Mijn tegenstander wilde aanvankelijk zijn greep niet lossen, hij had zijn verlies nog niet aanvaard. Uiteindelijk loste hij. De beelden gingen viraal op facebook via de woonkamer van Dieter die het toernooi met luid gejuich op zijn scherm volgde. Ik was de sterkste, ik behaalde goud. Ik beklom het podium en keek naar de grond om mijn tranen te bedwingen. Kleine oma juichte me toe, ditmaal vanuit de hemel.

Mijn droom

Ik ben de sterkste. Vandaag sta ik aan de top en morgen geef ik weer training. Een dag na mijn aankomst uit Birmingham stond ik alweer voor een groep joelende kinderen. De zomerkampen op de club liepen tenslotte gewoon door. Maar ik was niet dezelfde Flo. Ik was een winnaar dit keer. En die winnaar baant zich verder een weg door het leven, in de club, met mijn team en vrienden aan mijn zijde.

En later, want een topsporter ben je maar voor heel even, keer ik terug naar Burkina Faso. Daar ga ik op zoek naar mezelf. Aan de rand van een meer, richt ik mijn clubhuis op en geef ik de topsportmicrobe door aan alle kleine en grote Flo's.